

Op het
juiste
moment

ROMAN

M E L I S S A
T A G G

Melissa Tagg

Op het juiste
moment

Familie Walker – 2

Vertaald door Carianne Bolier-van Holst

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Aan: Logan Walker
Van: Amelia Bentley
Onderwerp: Hallo?

Ha Logan,

Ja, weer een bericht van mij. Amelia Bentley. Ik weet het, na drie onbeantwoorde mails zou je verwachten dat ik het op zou geven. Maar verslaggevers – zelfs verslaggevers die uit een klein stadje in Iowa komen – hebben pit. Maar hmm, misschien hou je helemaal niet van pit.

In dat geval beschik ik over doorzettingsvermogen, vastberadenheid en, toegegeven, een behoorlijke dosis koppigheid.

Daarom schrijf ik je deze vierde e-mail om te vragen of je interesse hebt om weer voor de *News* te komen werken. Sinds Freddie overleden is, komen we een verslaggever tekort. Ik weet dat je nu in Los Angeles woont, dus dit is waarschijnlijk onzin. Maar je hebt me zelf gezegd dat je de krantenwereld mist. Dus ik kan het niet nalaten om het te vragen...

Amelia Bentley

Redactrice, Maple Valley News

PS Het kwam net bij me op dat je misschien niet geantwoord hebt omdat je je niet meer herinnert wie ik ben.

Ik was afgelopen maand de verslaggeefster bij de grootse opening van de non-profitorganisatie van de vriend van je zus.

(Is dit het wereldrecord voor de meeste bezittelijk voor-naamwoorden in één zin?) We hebben een paar minuten met elkaar gepraat. Je gaf een compliment over mijn Nikon.

-

Aan: Amelia Bentley
Van: Logan Walker
Onderwerp: RE: Hallo?

Amelia,

Ik herinner me je nog. En je Nikon ook. Sorry dat ik nog niet geantwoord had. Mijn inbox is een nachtmerrie.

En ik herinner me ook dat ik tegen je zei dat ik het werk als verslaggever miste. Ik moet eerlijk zijn: ik heb dat wellicht vooral gezegd om ergens over te kunnen kletsen. Ja, ik mis het af en toe. Maar ik heb nu niet bepaald heel veel zin om weer over vergaderingen van het schoolbestuur en erg lange asperges te gaan schrijven. :)

L

-

Aan: Logan Walker
Van: Amelia Bentley

Als dat bedoeld is als een grapje over de frequentie waarmee kranten uit kleine stadjes foto's van grote landbouwproducten publiceren... goed, dan moet ik je gelijk geven. (Dit is tenslotte Iowa.)

Maar zou je overwegen om terug te komen als ik zou beloven om verslag te doen van ALLE vergaderingen van het schoolbestuur?

Grapje. Ik wist dat het vergezocht was. Maar zijn verslaggevers die achter vergezochte dingen aan gaan niet de besten?

Amelia

PS Is het in Los Angeles gebruikelijk om te ondertekenen met alleen een initiaal?

-

Aan: Amelia Bentley

Van: Logan Walker

Je hebt dingen die vergezocht zijn, en dingen die heeeeel vergezocht zijn.

Maar de afstudeerperiode is bijna aangebroken. Doe navraag bij collega's in de omgeving. Ik weet zeker dat je iemand met een diploma journalistiek kunt vinden die op zoek is naar een baan.

Logan James Walker (Kijk. Deze keer niet alleen een initiaal. Nu blij?)

-

Aan: Logan Walker

Van: Amelia Bentley

Ik ben niet op zoek naar iemand met een diploma journalistiek. Ik wil jou.

En ja, ik besef hoe dat klinkt. Niet zelfingenomen worden of zo!

Ik bedoel alleen maar te zeggen dat jouw onderscheidingen nog steeds aan de muren van ons kantoor hangen. Toen je hier werkte, hadden we meer dan vijfduizend abonnees. Freddie had het constant over je. Mocht je van gedachten veranderen...

Amelia Anne Bentley

-

Aan: Amelia Bentley

Van: Logan Walker

Maak je geen zorgen, ik ben totaal niet zelfingenomen. Tussen haakjes, het spijt me wat Freddie betreft. Dat had ik al eerder moeten zeggen. Hij was een goede kerel, een geweldige redacteur. Ik wilde dat ik terug had kunnen komen voor zijn begrafenis. Toen ik hoorde dat hij overleden was, heb ik mijzelf voor het hoofd geslagen omdat ik niet vaker contact met hem heb opgenomen sinds ik hierheen verhuisd ben.

Logan

-

Aan: Logan Walker

Van: Amelia Bentley

Hij wist dat je het druk had. En hij zei altijd dat hij heel trots op je was.

Eerlijk gezegd was Freddie er lang geleden al aan toe om de krantenwereld vaarwel te zeggen. De overstroming van het afgelopen jaar heeft hem geen goed gedaan (om het maar niet te hebben over onze apparatuur). Voor zijn

overlijden was hij bezig met de verkoop van de krant om daarna met pensioen te kunnen gaan. Slechts een maand geleden heeft hij de positie van redacteur aan mij overgedragen. Alles staat nu op losse schroeven, we weten zelfs niet wie onze huidige eigenaar is.

Tussen haakjes, ik zeg dit niet om je een schuldgevoel aan te praten. Alleen om je te laten weten waarom ik me vastklamp aan strohalmen en probeer om een jongen uit Iowa over te halen naar huis te komen.

Amelia

-

Aan: Amelia Bentley
Van: Logan Walker

Ik begrijp het en ik waardeer het dat je me vraagt om terug te komen.

Of je het nu gelooft of niet, ik heb het een paar nostalgische seconden werkelijk overwogen. De vijf jaren die ik voor de *News* gewerkt heb, waren over het algemeen goede jaren.

Maar nu heb ik hier mijn leven en mijn werk.
En bovendien ben ik geen verslaggever meer.

-

Aan: Logan Walker
Van: Amelia Bentley

Ach, kom op. Journalistiek zit in je bloed. Je houdt niet zomaar op om een verslaggever te zijn.

Amelia

-

Aan: Amelia Bentley
Van: Logan Walker

Als jij het zegt, Hildy.

-

Aan: Logan Walker
Van: Amelia Bentley

Hildy?

-

Aan: Amelia Bentley
Van: Logan Walker

Je bent een journalist. Zie er maar achter te komen wat ik bedoel. :)

Op dagen als deze – wanneer zonovergoten sneeuwvlokken als kleine, glinsterende juwelen neervielen en er in de kou een frisse stilte hing – kon Amelia Bentley bijna geloven dat ze nooit een ander leven had geleid.

Dat ze nooit op een ochtend voor het altaar had gestaan om aan iets te beginnen wat uiteindelijk beëindigd zou worden door een haastig neergekrabbelde handtekening die was uitgelopen vanwege de tranen. Dat ze nooit een kamer van haar hart geopend had om deze vervolgens weer stevig af te sluiten. De afscheidsgroet die ze nooit had kunnen uitspreken, had ze diep weggestopt.

Amelia trok de voordeur van het kantoor van de *Maple Valley News* open. Boven haar hoofd rinkelde een bel terwijl ze de warme en vertrouwde cocon binnenstapte.

Vandaag was er geen verleden dat zwaar op haar drukte. Enkel de inktachtige geur van krantenpapier en de koestering van dit winterse stadje – háár stadje. Nou ja, en de kakelende stem in haar achterhoofd die haar eraan herinnerde dat ze –

‘Je bent laat.’ De receptioniste van de *News* gluurde over haar bril. In haar keurig gekapte, zilverkleurige haar zaten genoeg haarspelden om elk slot in het land mee open te kunnen maken.

Amelia maakte de azuurblauwe sjaal los die rond haar nek zat, waarbij haar cameratas langs haar arm naar beneden gleed. ‘Ik weet het. Ik heb alleen maar even nieuwe batterijen nodig voor mijn flitser. Maar Mae...’ De rubberen zolen van haar met bont gevoerde laarzen piepten op de laminaatvloer terwijl ze richting de ontvangstbalie schuifelde. Haar stem daalde tot een verwonderd gefluister. ‘Het sneeuwt.’

‘Denk je dat ik dat niet weet? Je loopt de sneeuw door heel mijn kantoor.’

Amelia wierp een blik op de plas die zich rond haar voeten vormde. ‘Sorry. Maar vind je het niet mooi?’

‘Ja, als het december zou zijn. Maar het is halverwege maart. Je zult mij nooit horen zeggen dat sneeuw mooi is in maart.’

‘Je zegt het woord *sneeuw* zoals de meeste mensen over een bezoek aan de kaakchirurg praten. Of over belasting. Of bieten.’

Mae schraapte slechts haar keel en richtte zich weer op haar computer. Amelia schoof de cameratas omhoog naar haar schouder, stampte de laatste sneeuw van haar laarzen en haaste zich door de ruimte waar de advertentieafdeling huisde – als je twee vrouwen en een deeltijdstagiaire een afdeling kon noemen. Ze wuifde in het voorbijgaan naar Kat, Mikaela en Abby. Aan de met doek beklede wand die hun bureaus van elkaar scheidde, bungelden vastgepinde advertenties die deze week in de krant zouden verschijnen. Zonlicht viel door de grote ramen naar binnen.

Ze duwde de deur van de redactiekamer open.

Toen ze net binnen was, draaide Owen zich vlug om op zijn stoel. ‘Je bent –’

‘Stil maar. Ik heb bij de ontvangstbalie al een uitbrander gekregen van Iejour.’ Amelia liet haar tas op de grote tafel vallen die het grootste gedeelte van de redactiekamer in beslag nam. Eerdere edities van de *News* en andere kranten uit de omgeving bedekten het hoge tafelblad.

‘De commandant van de brandweer heeft al twee keer gebeld.’

‘Ik ben nog niet eens vijf minuten te laat. Je hebt hem toch zeker wel gezegd dat geduld een schone zaak is?’ Ze liep langs haar eigen rommelige bureau richting de rij vaalblauwe kasten die langs de achterwand stonden. Ze hoopte dat ze er ooit aan gedacht had om een pakje reservebatterijen te kopen.

Owen stond op en trok zijn grijze gilet recht dat bij zijn pantalon paste. Eronder droeg hij een lilakleurig overhemd. Hij was de enige sportverslaggever die ze ooit ontmoet had die zich kleepte alsof hij voor het tijdschrift *InStyle* werkte in plaats van voor een lokaal weekblad met nauwelijks vijfendertighonderd lezers. Hij ging met gevouwen armen op een hoek van zijn bureau zitten. ‘Nee, ik heb niet tegen hem gezegd dat geduld een schone zaak is. Gezien je kleine akkefietje afgelopen jaar, lijkt me het beter dat niet tegen hem te zeggen.’

Amelia deed een kast open en verborg de glimlach die door dreigde te breken. ‘Hoe kon ik nou weten dat ze net teruggekomen waren van een oefening? Hoe kon ik nou weten dat die deur in de kazerne naar de ruimte leidde waar ze zich omkleeden?’

Negentien leden van de vrijwillige brandweer, de een met minder kleding aan dan de ander. Sommige dingen stonden nu eenmaal op je netvlies gebrand.

En zouden haar blijkbaar haar hele leven blijven achtervolgen.

‘Twaalf maanden lang heb ik het geplaag van het hele brandweerkorps van Maple Valley moeten verduren.’ Mooi zo, er lagen vier AA-batterijen in de kast. ‘Hoe groot is de kans dat ze er een dezer dagen over zullen ophouden?’

Vonken vliegen over en weer in het kantoor van Maple Valley's plaatselijke krant

Wanneer het hart van Amelia Bentley aan gruzelementen ligt, geeft haar nieuwe baan als redacteur bij de plaatselijke krant van Maple Valley haar iets om voor te gaan. Zeker nu het nieuwsblad dreigt te worden opgeheven. Misschien dat een artikel over een onopgelost mysterie de krant kan redden... mits de nieuwe uitgever daarin geïnteresseerd is. Maar wie is die nieuwe uitgever eigenlijk?

Als de jonge weduwnaar Logan Walker hoort dat hij het krantje heeft geërfd, is hij van plan het snel te verkopen en zich er verder niet mee te bemoeien. Hij heeft de kans om als speechschrijver mee te werken aan de verkiezingscampagne voor een nieuwe president en die mogelijkheid kan hij niet laten schieten. Ook al heeft hij eigenlijk geen idee hoe hij die uitdaging zou moeten combineren met de zorg voor zijn dochtertje Charlie.

Maar dan raakt Logan betrokken bij de zoektocht van Amelia. En hoe gewond hun harten ook zijn, tegen overslaande vonken doe je niets...

Op het juiste moment is het tweede deel in de serie over de familie Walker, maar is ook goed los te lezen. In de serie verscheen eerder **Vanaf het allereerste begin**.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029733762 NUR 302

9 789029 733762